

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 730/2015
22.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца Д.В. из Р., чији је пуномоћник М.Ђ., адвокат из К., против туженог У. ДОО из У., чији је пуномоћник П.А., адвокат из П., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1857/14 од 25.11.2014. године, у седници одржаној 22.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1857/14 од 25.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги, Судска јединица Косијерић П1 560/13 од 15.11.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено решење туженог број 241 од 18.10.2011. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 143/11 од 10.06.2011. године; ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 106.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1857/14 од 25.11.2014. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Пожеги, Судска јединица Косијерић П1 560/13 од 15.11.2013. године; ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог број 241 од 18.10.2011. године којим му је отказан уговор о раду бр. 143/11 од 10.06.2011. године; ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади парничне трошкове у износу од 167.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), у вези члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а такође нема ни битних повреда одредаба парничног поступка учињених пред другостепеним судом, на које се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био у радном односу на одређено време до 12 месеци, који је засновао уговором о раду закљученим 10.06.2011. године за обављање послова возача у међународном транспорту. Оспореним решењем туженог од 18.10.2011. године тужиоцу је отказан уговор о раду због истека времена на који је заснован јер је престала потреба за радом тужиоца, пошто је возило којим је тужилац управљао оштећено у саобраћајној незгоди кривицом тужиоца.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд одлучио када је одбио захтев за поништај решења туженог од 18.10.2011. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду закључен 10.06.2011. године.

Чланом 37. став 1. Закона о раду прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и сл. за време трајања тих потреба с тим што тако заснован радни однос непрекидно или с прекидима не може трајати дуже од 12 месеци.

По оцени Врховног касационог суда, а ценећи цитирану одредбу Закона о раду, рад на одређено време заснива се ради обављања послова у одређеном периоду, уколико постоји потреба за радним ангажовањем радника. У ситуацији када је код туженог престала потреба за радом тужиоца, овај уговор се отказује и пре истека рока од 12 месеци. У конкретном случају, послодавац је проценио да нема потребе за радом тужиоца кога је ангажовао на радном месту возача на основу уговора о раду од 10.06.2011. године, обзиром да је за време обављања овог посла тужилац проузроковао својом кривицом штету на имовини послодавца. Тужени послодавац је донео законито решење о отказу уговора о раду, обзиром да је овај уговор закључен за заснивање радног односа на одређено време до 12 месеци, што значи да радни однос може да траје и краће. Послодавац није имао законску обавезу да проводи поступак као у случају отказа уговора о раду на неодређено време из отказног разлога прописаног чланом 179. тачка 9. Закона о раду, јер радни однос тужиоцу није престао због престанка потребе за обављањем посла услед технолошких, економских или организационих промена

код послодавца, већ због престанка потребе за његовим даљим радним ангажовањем.

Стога су неосновани ревизијски наводи, да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право.

Приликом одлучивања о трошковима поступка другостепени суд је правилно применио одредбе чланова 153. и 154. Закона о парничном поступку, као и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, те је обавезао тужиоца да туженом накнади трошкове поступка на основу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, обзиром да је тужилац у целини изгубио парницу, те је дужан да противној странци накнади трошкове.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**